



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **VAŠSTAV, s.r.o.**, se sídlem Staňkova 103/18, Brno, zastoupené JUDr. Pavlem Dvorským, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 588, Zlín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2015, čj. 33199/15/5200-11432-709204, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2017, čj. 62 Af 139/2015-99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 2. 7. 2013, čj. 2694317/13/3003-24903-711340, byla žalobkyni (dále „stěžovatelka“) doměřena daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 vyšší o částku 1 440 000 Kč. Rozhodnutím ze stejného dne čj. 2694598/13/3003-24903-711340, byla stěžovatelce doměřena daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 vyšší o částku 420 000 Kč. Současně byla stěžovatelce uložena povinnost uhradit penále za každé z uvedených zdaňovacích období v celkové výši 372 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím specifikovaným v záhlaví odvolání stěžovatelky zamítl a potvrdil

obě rozhodnutí prvoinstančního správce daně. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka brojila žalobou, kterou Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka tento rozsudek napadá kasační stížností.

[2] Krajský soud v rozsudku dospěl k závěru, že zahájením daňové kontroly započala běžet prekluzivní lhůta, která měla uplynout dne 31. 12. 2013. Tato lhůta byla prodloužena do 31. 12. 2014, jelikož byl vydán dodatečný platební výměr. Z důvodu mezinárodního dožádání lhůta dále neběžela od 7. 2. 2014 do 5. 11. 2014 a také od 25. 11. 2014 do 4. 2. 2015. Měla tak uplynout 8. 12. 2015. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručeno 13. 10. 2015, tedy v rámci lhůty pro stanovení daně. Úkony mezinárodního dožádání nepovažoval krajský soud za úkony prováděné pouze s cílem přerušit běh prekluzivních lhůt. Dle krajského soudu se všechny zjišťované či ověřované informace vztahují k předmětu daňového řízení, souvisejí s listinami předloženými stěžovatelkou a nelze je označit za nerozhodné pro správné zjištění a stanovení daně.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[3] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud nezákonně aplikoval § 148 odst. 4 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve kterém je stavení prekluzivní lhůty pro doměření daně po dobu mezinárodního dožádání upraveno. Toto ustanovení bylo do daňového řádu vloženo až s účinností od 1. 1. 2014 a vzhledem k chybějícím odpovídajícím přechodným ustanovením se nepoužije na běh prekluzivních lhůt započatých před 31. 12. 2013, jak rozhodl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2017, čj. 10 Afs 206/2017-39, č. 3677/2018 Sb. NSS, ve věci KVS EKODIVIZE a.s. (dále jen „rozsudek KVS EKODIVIZE“). Vzhledem k tomu, že mezinárodní dožádání nepřerušilo běh prekluzivní lhůty, tato lhůta skončila 31. 12. 2014 a rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2015 je nezákonné.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že respektuje názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku KVS EKODIVIZE, dle kterého nelze užít novou právní úpravu, která by šla k tíži daňového subjektu, na běh prekluzivní lhůty započaté před její účinností. Na posuzovanou věc však dopadal zákon č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 253/2000 Sb.“). V § 4 odst. 3 tohoto zákona je uvedeno, že *[o]de dne odeslání dožádání podle odstavce 2 do dne obdržení odpovědi na dožádání od příslušného úřadu smluvního státu, lhůta pro stanovení daně podle daňového řádu neběží*. Zákon č. 253/2000 Sb. byl ode dne 21. 6. 2013 nahrazen zákonem č. 164/2013 Sb., o mezinárodní spolupráci při správě daní a o změně dalších souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 164/2013 Sb.“), v němž je obdobné ustanovení o stavení běhu lhůty pro stanovení daně upraveno v § 9 odst. 2. Dle důvodové zprávy k zákonnému opatření Senátu č. 344/2013 Sb., kterým bylo do daňového řádu vloženo ustanovení § 148 odst. 4 písm. e) [od 1. 1. 2015 přejmenované na písm. f)], bylo důvodem pro doplnění dalšího písmene do § 148 odst. 4 daňového řádu sjednocení právní úpravy pro přímé a nepřímé daně, neboť zákon č. 164/2013 Sb. již obsahoval pravidlo pro přímé daně, avšak nikoliv pro daně nepřímé. Daň z příjmů právnických osob se řadí mezi daně přímé.

pokračování

[5] Stěžovatelka v replice uvedla, že ke sjednocení právní úpravy pro přímé a nepřímé daně došlo dne 1. 1. 2014, tedy předtím, než správce daně provedl mezinárodní dožádání. Je tak nutné aplikovat závěry uvedené v rozsudku KVS EKODIVIZE i na projednávanou věc.

[6] Zákon č. 253/2000 Sb. nebyl v době úkonů mezinárodního dožádání účinný, nelze jej tudíž užít. Ustanovením § 149 odst. 4 písm. e) daňového řádu byl nahrazen k 1. 1. 2014 § 9 odst. 2 zákona č. 164/2013 Sb. Posledně jmenovaný zákon je založen na směrnici Rady EU č. 2011/16/EU ze dne 15. února 2011 o správní spolupráci v oblasti daní. Tato směrnice však neobsahuje stavení běhu lhůt, a proto je nemůže obsahovat ani zákon č. 164/2013 Sb.

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti brojila výhradně proti názoru krajského soudu o prekluzi lhůty ke stanovení daně, jelikož byla přesvědčena, že jí byla daň vyměřena až po uplynutí lhůt. Z toho důvodu ani nebrojila proti jiným pochybením krajského soudu. Pokud by ovšem Nejvyšší správní soud zastával opačný názor, nemohla by se stěžovatelka již bránit formou kasace proti jiným pochybením krajského soudu. Mezi taková další pochybení řadí stěžovatelka i fakt, že se krajský soud nevypořádal s nesprávným označením osoby D. G. To namítala v podaném odvolání i v rozsudku. Krajský soud pouze zopakoval odůvodnění žalovaného.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Ze správních spisů a spisu krajského soudu zjistil Nejvyšší správní soud následující informace podstatné pro posouzení kasační stížnosti. Dne 27. 10. 2010 byla u stěžovatelky zahájena daňová kontrola na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007 a 2008. Dne 2. 7. 2013 byly vydány dodatečné platební výměry. Správce daně v rámci doplnění odvolacího řízení zaslal dne 7. 2. 2014 slovenským daňovým úřadům žádosti o provedení výslechů svědků, přičemž poslední z odpovědí obdržel 5. 11. 2014. Dne 25. 11. 2014 zaslal slovenským orgánům žádost o informace, odpověď na ni obdržel 4. 2. 2015. Žalobou napadené rozhodnutí o odvolání bylo stěžovatelce doručeno 13. 10. 2015.

[10] Původní prekluzivní lhůta k vyměření daně by běžela, pokud by nedošlo k jejímu přerušení či stavení, v případě daně z příjmů za rok 2007 do konce roku 2010 a v případě daně z příjmů za rok 2008 do konce roku 2011.

[11] Dle § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), platilo, že *[b]yl-li před*

uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Za úkon směřující k vyměření daně bylo považováno i zahájení daňové kontroly. V takovém případě počala běžet prekluzivní lhůta znovu dne 31. 12. 2010 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2016, čj. 9 Afs 267/2015-41) a měla skončit dne 31. 12. 2013.

[12] Vzhledem k tomu, že jde o běh prekluzivní lhůty, která započala běžet před účinností daňového řádu (tj. před 1. 1. 2011), soud předně vycházel z přechodného ustanovení v § 264 odst. 4 daňového řádu. Vyplývají z něho následující pravidla. Zaprvé, počátek běhu prekluzivní lhůty se posuzuje podle dosavadních předpisů. Zadruhé, délka lhůty se do 31. 12. 2010 posuzuje podle dosavadních předpisů a od 1. 1. 2011 podle daňového řádu. Zatřetí, účinky právních skutečností, které mají vliv na běh lhůty a nastaly do 31. 12. 2010, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. U skutečností, které nastaly od 1. 1. 2011, se postupuje podle daňového řádu. Začtvrté, účinky právních skutečností, které podle daňového řádu nově zakládají stavení lhůty, se posuzují od 1. 1. 2011 podle daňového řádu i v případě, že nastaly již dříve.

[13] Dne 2. 7. 2013 byly vydány dodatečné platební výměry, které byly následně stěžovatelce doručeny. Vzhledem k tomu, že se tak stalo v intencích § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, tj. *v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně*, lhůta pro stanovení daně se podle tohoto ustanovení prodloužila o 1 rok, tj. do 31. 12. 2014. Žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno 13. 10. 2015, a je tedy skutečně zásadní, zda je správný závěr krajského soudu, že se prekluzivní lhůta stavila (neběžela) po dobu mezinárodního dožádání od 7. 2. 2014 do 5. 11. 2014 a od 25. 11. 2014 do 4. 2. 2015.

[14] Nejvyšší správní se již k obdobné věci stěžovatelky vyjadřoval v rozsudku ze dne 18. 4. 2019, čj. 9 Afs 446/2017-33, která se však týkala daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2007 až leden 2008. V tomto rozsudku dospěl devátý senát k závěru, že není možné užít přechodná ustanovení daňového řádu. Zákonné opatření Senátu č. 344/2013 Sb. neobsahuje přechodné ustanovení k běhu hmotněprávní lhůty (pouze procesní úpravu v čl. XXII odst. 1), a proto bylo třeba vycházet z obecných právních principů, tj. že nová hmotněprávní úprava se aplikuje pouze na nové právní vztahy, nikoli na ty, které vznikly dříve. Zákony nelze bez výslovného vyjádření zákonodárce retroaktivně vykládat k tíži daňových subjektů (rozsudek KVS EKODIVIZE). V dané věci počala prekluzivní lhůta k doměření daně běžet před 31. 12. 2013, ustanovení § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu nebylo možné aplikovat, prekluzivní lhůta se po dobu mezinárodního dožádání nestavila a v této lhůtě nedošlo ke stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu.

[15] Situace v nyní posuzované věci je však odlišná.

[16] Zákonem č. 281/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím daňového řádu, byl s účinností od 1. 1. 2011 do § 4 zákona č. 253/2000 Sb. přidán odst. 3 v následujícím znění: *Ode dne odeslání dožádání podle odstavce 2 do dne obdržení odpovědi na dožádání od příslušného úřadu smluvního státu, lhůta pro stanovení daně podle daňového řádu neběží.* Odstavec 2 pak stanoví oprávnění příslušných orgánů požadovat poskytnutí

pokračování

informací. Tento zákon byl ode dne 21. 6. 2013 zrušen zákonem č. 164/2013 Sb. a jeho § 4 odst. 3 byl obsahově nahrazen § 9 odst. 2 nově účinného zákona: *Ode dne odeslání žádosti kontaktního místa do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce v dané věci lhůta pro stanovení daně podle daňového řádu neběží.* Oba tyto zákony se dle úvodních ustanovení (§ 2 odst. 1 zákona č. 253/2000 Sb. a § 1 odst. 4 zákona č. 164/2013) vztahují mimo jiné na daň z příjmů právnických osob (naopak se nevztahují na DPH, jako tomu bylo v dříve posuzovaných případech). Zákonným opatřením Senátu č. 344/2013 Sb. bylo s účinností od 1. 1. 2014 do § 148 odst. 4 daňového řádu přidáno písm. e), které znělo: *Lhůta pro stanovení daně neběží po dobu [...] ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci.* Od 1. 1. 2015 bylo toto písmeno nově označeno jako písm. f) stejného ustanovení.

[17] Z rekapitulované úpravy je zřejmé, že ačkoliv se právní úprava týkající se stavení lhůty při mezinárodním dožádání v případě daně z příjmů právnických osob účinná po 1. 1. 2011 formálně měnila (tedy nejprve zrušením zákona č. 253/2000 Sb. a následně doplněním relevantních ustanovení do daňového řádu), věcně zůstala stále stejná. Nebylo tedy ani nutné, aby existovalo výslovné přechodné ustanovení, neboť se na právním postavení daňových subjektů nic neměnilo.

[18] Poněkud jiná je situace, pokud jde o změnu na přelomu roků 2010 a 2011. Dle judikatury správních soudů bylo mezinárodní dožádání považováno za úkon *směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení* ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, pokud tento úkon byl učiněn a pokud s ním byl daňový subjekt seznámen před uplynutím lhůty pro vyměření daně. Před dnem 1. 1. 2011 (nabytí účinnosti daňového řádu) oznámení mezinárodního dožádání daňovému subjektu přerušovalo lhůtu k vyměření daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 5 Afs 71/2009-48, č. 2067/2010 Sb. NSS). Od 1. 1. 2011 pak docházelo ke stavení prekluzivní lhůty, tedy k jiným účinkům.

[19] V projednávané věci je proto sporné, zda lze užít novou úpravu účinnou od 1. 1. 2011 (stavení lhůt při mezinárodním dožádání), na lhůty pro vyměření daně, které započaly běžet do 31. 12. 2010 (když do tohoto data mělo oznámené mezinárodní dožádání za následek přerušení této lhůty).

[20] Pravidlo zavádějící stavení lhůt při mezinárodním dožádání u přímých daní bylo vloženo do § 4 odst. 3 zákona č. 253/2000 Sb. již zmíněným zákonem č. 281/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím daňového řádu. Tento zákon neobsahuje samostatné přechodné ustanovení týkající se lhůty pro stanovení daně. Jak však již bylo uvedeno shora, daňový řád v souvislosti se změnami prekluzivní lhůty (původně lhůty pro vyměření daně, nově lhůty pro stanovení daně) zavedl přechodné ustanovení v § 264 odst. 4. To mimo jiné stanoví, že *[b]ěh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně.* Pokud by tedy dané pravidlo nebylo vloženo do zvláštního zákona, ale bylo by obsaženo přímo v daňovém řádu, nebylo by pochyb o tom, že se nové pravidlo má

užít i na již započaté prekluzivní lhůty. Je však třeba posoudit, zda lze toto přechodné ustanovení použít i na pravidlo týkající se stavení lhůty stanovené v zákoně č. 253/2000 Sb., tedy nikoliv přímo v daňovém řádu.

[21] Již z názvu zákona č. 281/2009 Sb., kterým byl vložen odst. 3 do § 4 zákona č. 253/2000 Sb., je zřejmé, že tento zákon byl přijat v souvislosti s přijetím daňového řádu. Stejný je i den nabytí účinnosti obou předpisů, tedy 1. 1. 2011. Z textu zákona i dle důvodové zprávy se jedná o speciální ustanovení k § 148 daňového řádu.

[22] Zákon č. 253/2000 Sb. ani jako pozdější zákon 164/2013 Sb. tedy nestanovily žádnou zvláštní lhůtu pro stanovení daně. Stále se jednalo o jednu lhůtu pro stanovení daně podle daňového řádu a tyto zákony pouze určovaly zvláštní pravidlo jejího stavení pro některé druhy daní.

[23] Je třeba přihlídnout i k tomu, že zákaz nepravé retroaktivity bez přímého úmyslu zákonodárce se dovozuje zejména z důvodu ochrany legitimního očekávání a právní jistoty. V posuzovaném případě však po změně právní úpravy došlo ke zlepšení postavení daňových subjektů. Od 1. 1. 2011 totiž zákonodárce přistoupil ke zmírnění účinků úkonu mezinárodního dožádání, které nově lhůtu pouze staví, zatímco dříve ji přerušoval (počala běžet lhůta nová). Daňový subjekt se proto nemůže úspěšně dovolávat ochrany legitimního očekávání při změně k lepšímu.

[24] Vzhledem k uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přechodné ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu je třeba vyložit tak, že dopadá nejen na ta pravidla běhu lhůty pro stanovení daně, která jsou výslovně uvedena v daňovém řádu, ale i na pravidlo o stavení lhůty při mezinárodní spolupráci, které bylo pro vymezené daně uvedeno s účinností od 1. 1. 2011 v § 4 odst. 3 zákona č. 253/2000 Sb..

[25] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů souhlasí s krajským soudem, že lhůta pro stanovení daně se po dobu mezinárodního dožádání stavila, proto ani nedošlo k prekluzi práva.

[26] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítala, že zákon č. 164/2013 Sb. je implementací směrnice Rady EU č. 2011/16/EU, která však neobsahuje stavení lhůt tak, jak je uvedeno v § 9 odst. 2 zákona č. 164/2013 Sb. Na posuzovanou situaci se tak toto ustanovení nemělo užít, jelikož jde nad rámec uvedené směrnice. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Jak je uvedeno v čl. 1 odst. 1 dané směrnice, tato stanoví pravidla a postupy, na jejichž základě členské státy vzájemně spolupracují. Tato směrnice tedy upravuje vzájemné postupy mezi členskými státy a obecně se nevztahuje na samotné daňové subjekty a jejich práva a povinnosti (s výjimkou týkající se umožnění účasti daňového subjektu výsledku svědka v zahraničí, kterou dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2014, čj. 1 Afs 73/2011-167, č. 3016/2014 Sb. NSS). Obdobné již uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku sp. zn. 1 Afs 73/2011, ve vztahu k předchozí směrnici Rady 77/799/EHS: „*S ohledem na závěry Soudního dvora je evidentní, že směrnice 77/799 zavádí čistě mezistátní režim spolupráce státních orgánů, aniž by jakkoliv upravovala veřejná subjektivní práva daňových subjektů.*“ Směrnice č. 2011/16/EU skutečně nikde neuvádí, že se staví či přerušují lhůty k doměření daně, to však z toho důvodu, že to

pokračování

není jejím předmětem. Český zákonodárce tak nebyl touto směrnicí nijak limitován, pokud jde o vliv na lhůty týkající se běhu lhůty pro stanovení daně.

[27] Stěžovatelka nakonec namítala, že se krajský soud nevypořádal s nesprávným označením osoby D. G. Tuto námitku vznesla i v podaném odvolání a v rozsudku krajský soud pouze zopakoval odůvodnění žalovaného. Stěžovatelka tuto námitku koncipovala jako námitku nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tak musí pouze přezkoumat, zda krajský soud měl povinnost se s danou námitkou vypořádat a zda tak učinil, nezkoumá však již správnost daného vypořádání, jelikož je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[28] To, že by stěžovatelka namítala již v podaném odvolání nesprávné označení osoby D. G., není pravda. V odvolání toliko na str. 14 namítala, že J. G. potvrdil zpracování reklamy a reklamních polepů pro společnost GAL-FINANCE. Až v podané žalobě stěžovatelka namítala, že D. G. prováděl pro J. G. reklamní polepy a na závodní vozidla je i lepil a slovenský daňový úřad jej nesprávně označil jako D. G. Žalovaný tuto skutečnost neprovéřoval, i přestože osoba D. G. z V. K. byla jednoznačně identifikována. Na tuto námitku však krajský soud reagoval v pátém odst. na str. 8 napadeného rozsudku, kde uvedl, že D. G. nepodal daňové přiznání daně z příjmů za rok 2007, ani v daném období nevykazoval žádné příjmy z podnikání. Krajský soud tak nepřímou souhlasil s názorem žalovaného, že další prověřování D. G. by bylo zbytečné, přičemž tento závěr nebyl odůvodněn neschopností tuto osobu identifikovat, ale tím, že tato osoba nevykazovala žádnou činnost. To, že krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, nezpůsobuje samo o sobě nepřezkoumatelnost takové úvahy. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.

[29] Stěžovatelka v replice ke kasační stížnosti uvedla, že byla přesvědčená o prekluzi práva ke stanovení daně, a proto nenamítala žádná další pochybení krajského soudu. Dle jejího názoru tak nemohla učinit. Nejvyšší správní soud poznamenává, že není zjevné, jak k takové úvaze dospěla. Nic jí totiž nebránilo, aby namítala prekluzi práva a pro případ, že by se s jejím názorem soud neztotožnil, mohla uvést i jiné námitky, pro něž považuje rozhodnutí krajského soudu za vadné. Ostatně takto přezkoumal soud i námitku týkající se identifikace D. G., která byla v replice uvedena.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu